

ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ, ΜΕ ΣΥΝΟΠΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ, ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΟΥ

Στην προσπάθεια διαχείρισης όλων των παροντικών επιθέσεων που δέχονται όλοι οι εργασιακοί τομείς (και όχι μόνο), ξεκινώντας από αυτούς στις δομές υγείας, από το ρατσιστικό βιοπολιτικό πρόγραμμα θανατοπολιτικής της ηγεμονικής εξουσίας, μου ζητήθηκε να γράψω για την προσωπική επίθεση που δέχομαι. Όμως εγώ, από την αρχή, θέλω να καταστήσω σαφές πως αυτή η περιπέτεια που βιώνω δεν είναι καθόλου προσωπική. Δεν θέλω απλώς να τη μοιραστώ με την υπόλοιπη κοινωνία, αλλά θέλω να αγωνιστώ μαζί της γιατί βρίσκεται κοντά στην πόρτα όλων μας, με τον ένα ή άλλο τρόπο. Αφορά όλους/ες μας, είτε αυτούς/ες που έχουν υποκύψει συνολικά, είτε αυτούς/ες που υπέκυψαν μερικώς, είτε καθόλου. Για όλους/ες μας, αργά ή γρήγορα θα έρθει η στιγμή που αυτή η πίεση θα μας αναγκάσει να πάρουμε θέση για τις αλληπάλληλες εξοντωτικές πιέσεις που δεχόμαστε από την ηγεμονία, η οποία δεν πρόκειται να κάνει πίσω αν συνεχίσουμε να μην αντιστεκόμαστε, να μην αμφισβητούμε τις παράλογες απαιτήσεις της.

Μετά από 20 και βάλε χρόνια υπηρεσίας και όταν σε άλλους δημόσιους τομείς θα ήμουν κοντά στη σύνταξη, τώρα, σαν όλα να διαγράφονται με μιας, αντιθέτως τιμωρούμαι για το θάρρος της γνώμης μου. Ουσιαστικά, η τιμωρία προσανατολίζεται στην άρνηση μου να πληρώσω από την τσέπη μου, ιατρικές μέριμνες που θα έπρεπε να είναι δωρεάν αφού τις κρατάνε για πολλά χρόνια από τον μισθό μου. Επίσης, το πιο υπερβολικό, είναι ότι η τιμωρία επιβάλλεται για να κάνω τεστ για κάτι που ποτέ δεν είχα κανενός είδους σύμπτωμα, ούτε εγώ ούτε οι κοντινοί μου, ούτε και κανείς από τους οποίους συναναστρέφομαι. Το παράδοξο είναι ότι αρνούμενος να δεχτώ την εθελούσια περικοπή του μισθού μου, απειλούμαι να διωχτώ από τον χώρο της εργασίας μου σαν να έκανα κάποιο ειδεχθές εγκληματικό παράπτωμα, με απειλές όπως να συρθώ έξω από αυτόν με συνοδεία των δυνάμεων καταστολής. Η υποχρεωτικότητα του νόμου είναι απαράβατη και οι προϊστάμενοι μου καλούνται να τον εφαρμόσουν πιστά με την εκδίωξη μου από τον χώρο του δημοτικού σχολείου που εργάζομαι και να μου επιβάλλουν την αναστολή της εργασίας μου, επ' αόριστο, μέχρι «να συμμορφωθώ προς τας υποδείξεις τους». Όταν θα επιστρέψω όμως, ακόμα και σαν μετανιωμένος, δεν θα παραμείνω μαρκαρισμένος στην υποδεέστερη κατηγορία του μαύρου πρόβατου;

Όμως η κατηφόρα του χειρότερου στο χειρίστο έχει ξεκινήσει εδώ και πολύ καιρό και δεν έχει τελειωμό. Δεν χρειάζεται να ξαναφέρω εδώ το ίδιο επιχείρημα που ακούγεται συχνά τον τελευταίο καιρό, ότι όσο οι μη εμβολιασμένοι/ες μπορούν να αποτελέσουν κίνδυνο τόσο αποτελούν και οι εμβολιασμένοι/ες που μπορεί, και έχει συμβεί, να νοσήσουν. Επιπλέον, δεν χρειάζεται να υπερασπιστώ τον εαυτό μου για τις μπατονέτες με το οξείδιο του αιθυλενίου για τις οποίες κανείς δεν διαβεβαιώνει τους κινδύνους που μπορεί να προκαλέσουν από τη συνεχή χρήση τους. Αυτά και πολλά άλλα επιχειρήματα που θα έπρεπε να είναι ευρέως γνωστά σε έναν διαφανή διάλογο αποκρύπτονται συστηματικά και με ιεροεξεταστικού τύπου μεθοδεύσεις από τους σκοτεινούς κύκλους του κυρίαρχου κορπορατισμικού και ωφελιμιστικού ναζιστικού συστήματος διαπλεκόμενων κρατών και παρακρατών με εταιρίες και βιομηχανίες, στέλνοντας στα εμβολιαστικά κρεματόρια χιλιάδες ανύποπτα και

ανενημέρωτα θύματα που νομίζουν ότι έχουν στα χέρια τους την τύχη της ανθρωπότητας δια της οδού της «ατομικής ευθύνης».

Τελικά όμως, πράγματι την έχουν, γιατί οι θολές αποφάσεις που παίρνουν δια μέσω του εκφοβισμού και της «λοβοτομής χωρίς επέμβαση» που δέχονται από την ισχυρή και ισοπεδωτική, σύγχρονη πολιτισμική βιομηχανία του χυδαίου, καταλήγουν να είναι τετελεσμένες αποφάσεις παραζάλης για το μέλλον της ανθρωπότητας. Αυτό είναι το χειρίστο και το τέλος. Καμία εκθαμβωτική χολιγουντιανή καταστροφική έξοδο παρά μόνο ένα ατελείωτο μίζερο περιβάλλον από ζωντανούς νεκρούς που ζουν μέσα στις κονσέρβες τους, προϊόντα προς κατανάλωση, από τους κατασκευαστές τους. Το δυστοπικό μέλλον που έρχεται, δεν διανοούμαστε να το φανταστούμε γιατί ήδη ζούμε ένα δυστοπικότερο παρόν και κυρίως επειδή δεν το αντιλαμβανόμαστε. Λειτουργούμε σαν ένα γόνατο που το χτυπάει ο γιατρός με το σφυρί, όσο δυνατότερα γίνεται κι αυτό παραμένει πεισματικά στην αιώνια αρχική του θέση. Το αποτέλεσμα από όλα αυτά είναι ο θάνατος, η ανεργία και η εθελοδοουλεία.

Καθώς όμως οι πληθυσμοί, στην πλειοψηφία τους δέχονται να χάσουν μέχρι και το δικαίωμα να έχουν ατομική και κοινωνική υπόσταση σε μια προγραμματισμένη βιοπολιτική επίθεση που βλέπει μόνο αριθμούς και στατιστικές, υπάρχουν κάποιοι/ες που προσπαθούν να αρνηθούν, να αμφισβητήσουν και να παλέψουν να διατηρήσουν το θάρρος της γνώμης τους. Να διεκδικήσουν τη δυνατότητα, τουλάχιστον, να ακουστούν σαν μια δεύτερη φωνή στις κυρίαρχες μονοδιάστατες υπαγορεύσεις. Να εκφράσουν τη διαφωνία τους ότι ο/η συνάνθρωπος τους κατηγοριοποιείται ποιοτικά και ποσοτικά σαν ένα εμπόρευμα των υπεραγορών. Να αποδείξουν ότι κάθε ζωντανός/η/ο σε αυτόν τον κόσμο αξίζει να παραμείνει ζωντανός/η/ο και να μην μείνει αποκλεισμένος/η/ο στο περιθώριο, εκτοπισμένος/η/ο και υπεξούσιος/η/ο. Ένας/μια από αυτούς/ες τους/τις πολλούς/ες του πλήθους που λέει τη γνώμη του είμαι και εγώ και θέλω να κάνω ότι μπορώ για να συνεχίσω να διεκδικώ την αυτοδιάθεση μου, την κοινωνική μου ύπαρξη, ενάντια στην επιδίωξη να με μετατρέψουν σε μια ακόμα γυμνή ζωή που δεν αξίζει να βιωθεί. Σε καμία περίπτωση, για μένα, δεν θα ήταν ζωή αυτή που βιώνω, αν όπως ανασαίνω δεν μπορώ να εκφράζομαι, να δημιουργώ και να διεκδικώ την ελευθερία μου προσπαθώντας να ξεκαθαρίσω και στους δίπλα μου πως αυτή η ανάγκη μου εξαρτάται και από την δική τους ελευθερία. Σε καμία περίπτωση λοιπόν δεν θα δεχτώ κανενός είδους αξιολόγηση, κανενός είδους υποτίμηση. Δεν θα δεχτώ την ετικέτα του ανεπιθύμητου ή του επικίνδυνου, ούτε για μένα άλλα ούτε και για κανένα εργαζόμενο/η που δεν εκτελεί τυφλά εντολές αλλά παλεύει καθημερινά για να επιβιώσει μέσα σ' αυτό το απάνθρωπο σύστημα.

Υ. Γ. Για να αναρωτηθούμε λίγο, όλοι/ες μας. Πέρα από αυτή τη στείρα ορθολογική σκέψη των καιρών μας που βρίσκει αιτίες για κάθε μαζικό έγκλημα (θα υποφέρουν τα ζώα άρα τα στεριώνουμε, θα υποφέρουν οι άνθρωποι άρα τους απομονώνουμε, τους ιδρυματοποιούμε και ίσως τελικά να σκεφτούμε και τη στειρώση;). Οι νόμοι του κράτους πέφτουν βαριά στο κεφάλι μας, μας πνίγουν από τη νομιμότητα τους, ότι είναι δίκαιο είναι νόμος, ότι είναι ηθικό είναι νόμος. Νόμοι του Μεταξά, του Παπαδόπουλου, του Φράνκο, του Χίτλερ, του Στάλιν,

του Κάστρο, της Θάτσερ, του Πινοσέτ, του Κλίντον, του Μπους, του Τράμπ, των φιλελεύθερων, των συντηρητικών, όλο αυτοί ενδύονται τον μανδύα του σοσιαλισμού και επιβάλουν νομιμότητα.

Η απορία είναι όμως η εξής, όταν αυτός ο κύριος από την καρέκλα του γραφείου του, εκτελούσε σαν ένας νέος Άντολφ Άιχμαν τις εντολές των ανωτέρων του, τυλίγοντας σε μια κόλλα χαρτί ένα νούμερο μέσα από το πλήθος, αναρωτήθηκε έστω και μια στιγμή τι βρίσκεται πίσω από αυτό τον ακόμα ένα αριθμό; Γνωρίζει και πρέπει να γνωρίζει το ιατρικό μου ιστορικό; Γνωρίζει αν μήπως αυτός με τον τρόπο ζωής που κάνει είναι περισσότερο κίνδυνος για τη δημόσια υγεία από αυτόν που καταδικάζει με συνοπτικές διαδικασίες; Έχει σκεφτεί αν αυτή η υπερ-συγκεντρωτική δικαιοδοσία του να δικάζει και να αποφασίζει με μια υπογραφή της στιγμής, αν είναι δημοκρατία; Έχει το αλάνθαστο του Πάπα; Είναι ο τέλειος κλώνος μιας άρτιας και υπερσύγχρονης τεχνοκρατικής μεταμοντέρνας εποχής; Πρέπει να είναι ο δικαστής των πάντων με τη λευκή περούκα και τη χοντρή κοιλιά που βροντοχτυπάει νευρικά το σφυρί του; Είναι ο ηθικός μέντορας που αφυπνίζει συνειδήσεις «ατομικής ευθύνης» στους έξαλλους υπηκόους του; Ποια είναι τα όνειρά του για έναν καλύτερο κόσμο ή μήπως θεωρεί ότι τώρα διανύουμε τον καλύτερο κόσμο;

**Ή θα απελευθερωνόμαστε όλοι μαζί ή θα σκλαβωνόμαστε όλοι μαζί,
αυτό εξαρτάται από εμάς τους ίδιους.**

**Νικόλαος Αλαφογιάννης, Εκπαιδευτικός ΠΕ08, με θέση απόσπασης από τη Δευτεροβάθμια
Βοιωτίας στην Πρωτοβάθμια και στο 76^ο δημοτικό Α. Πετραλώνων, Αθήνα.**